Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 01 Květen 2012 09:59

Po poslechu sólové desky Míši Leichta a se znalostí projektů Ilon Leichtové jsem čekal pod titulem ***Padlej anděl*** nějakou moderní žánrovou fúzi a trochu jsem se jí obával, protože nové cestičky nelze neustále vyšlapávat bez zabloudění do slepých uliček.
Nestalo se tak. Přeci jen je to především deska **Copu**, a tak jakkoliv (nebo právě proto) nese výrazný rukopis Míšova stylu (Míša se představuje rovným dílem jako autor hudby nebo textů, popřípadě obojího, ale nechává dost velký prostor i ostatním autorům), je to deska bluegrassová se vším všudy, co k tomuto pojmenování patří. Současně však neztrácí nic z toho, co dělalo a dělá jméno „Cop“ značkou: drive, neotřelá osobitá témata, precizní, pestrá a šlapající instrumentace.
Na desce najdeme pasáže, které zaujmou instrumentálními výkony (*Přes krtince, Truhlářství*), pěveckými výkony – jakkoliv je tato stránka desky plně v režii Míši Leichta, nezapadnou ani výkony ostatních zpívajících členů kapely. Najdeme i zajímavá hlubší témata, jakoby vycházející ze sólové desky Míši Leichta, jakkoliv odlehčeněji podávaná (
Nelituj
, a titulní skladba). Bluesovým klavírem překvapí
Černej pasažér
. Nechybí ani prosté „vypalovačky“ (úvodní
Poslední míle
). Uslyšíme i příjemnou coververzi skladby
Paris – Dakar
,
Návrat
a
Za zdí
(Ale proč vlastně? Symbolické znamení toho, že Cop navazuje na svou tradici?). Nechybí tradicionalistická, takřka k tanci koncipovaná melodie:
Esa
.
Z uvedeného výčtu je patrné, že jakkoliv je deska koncepčně i autorsky sevřená, je pestrá a nenudí. Příjemné jsou texty v bookletu, nepříjemné je vypadlé písmenko v popiscích při přehrávání v kompu (Do měta (Do města) – skl. č. 2) a rozdílný font u coververze Paris – Dakar na obalu.

Prostě – máte-li chuť na plnokrevný bluegrass, a současně jste přesyceni sterilním puntičkářským přepidlikáváním klasiky, tahle deska vás plně uspokojí.